

[Wihjelm]

Men selve den kunstneriske og videnskabelige virksomhed derimod er ikke et spørgsmål om flertalsafgørelser: alle væsentlige fremskridt på disse områder begynder med kætteri. Det er lige præcis grunden til, at vi i egen interesse og ikke i en eller anden luksus-idealisme skal kræve og forsvare ytringsfrihed, kunstnerisk frihed og mindretalsbeskyttelse, også når vi selv tilhører flertallet.

Menneskeheden har betalt dyrt nok for absolutistiske magthaveres fordomme, det være sig af religiøs, politisk eller økonomisk art. Arbejderklassen og den socialistiske bevægelse specielt har betalt dyrt for den statskapitalistiske absolutisme, og det uanset om den udøves af Anden eller af Tredje Internationales partier.

For os er det magtpåliggende som venstre-socialister endnu en gang at slå fast, at en sådan absolutisme intet har med socialisme at gøre, at den er et levn fra det gamle samfund, og at den repræsenterer en udsigtsløs fornægtelse af den dialektiske udviklingsopfattelse, som for os er en hjørnesten i socialismen.

Til forsvaret for ytringsfriheden og den kunstneriske frihed hører kampen for at give dem reelt, og det vil sige materielt, indhold; derfor kommer vi ikke uden om økonomisk støtte.

Redegørelsen gør det som sagt efter min mening ikke klart, hvorfor vi egentlig skal have disse ting. Det er vigtigere end nogen sinde, at vi fører en aktiv dynamisk og bevidst kulturpolitik, siges der i redegørelsen. Men hvorfor? Fritiden er en selvstændig del af menneskers hverdag; den skal kunne rumme et meningsfuldt indhold, siges der også. Det er netop miseren. Kulturpolitik bliver fritidspolitik og endda kun af rent defensiv karakter i forhold til den kulturnedbrydning i den brede forstand, som lønarbejdet forårsager.

Kulturpolitik må bidrage til at modvirke til den opsplitning af samfundet og den enkeltes hverdag, som er vilkårene i det industrialiserede samfund, lyder ministerens helt centrale formulering. Altså ikke noget med at ændre disse vilkår. Kulturpolitikken skal modvirke virkningerne af den politik, socialdemokratiet står for på alle andre områder simpelt hen. Det kan vel kaldes at sætte plaster på et banesår. Den skal modvirke de tendenser i retning af isolering og opsplit-

ning af det enkelte menneskes tilværelse, som har præget samfundet i det sidste halve århundrede, og som skaber ensomhed, utryghed, fremmedfølelse og mangel på identitet, hedder det også i redegørelsen. Og det er jo ikke så lidt at skulle for 1 pct. af budgettet, medens så at sige hele resten går til det stik modsatte.

Nu vel, en rent defensiv kamp er heller ikke at foragte, men for at vi ikke skal be- drage os selv, må vi blot have den anbragt i den rette sammenhæng. Hvis man forestiller sig, at denne ene procent anvendes til kunstnerisk mobilisering mod uligheden, vil et blik på kulturministeriets budget overbevise én om noget andet, som Per Schultz skrev det i en anmeldelse af »Kulturens Børn«. Langt den største del af midlerne anvendes til aktiviteter, der ikke kan bringe nogen i tvivl om, at alt er godt, som det er, det etablerede, det trygge, det salonfæhige.

Hvordan forholder det sig så reelt med denne defensive kulturpolitiske kamp og med de højtsvungne ord om ytringsfrihed og frisind og tolerance, om samvirket med de folkelige bevægelser, om nødvendigheden af at gøre kulturpolitikken til andet end verdensfjernt tidsfordriv ved at inddrage spørgsmål om våbenkapløb, om ressourceknapheden og forureningstruslen, som ministeren skriver i redegørelsen? Hvordan forholder det sig, når respekten for de folkelige bevægelser, for græsrodsarbejdet skal praktiseres af borgmester Jarmer og overborgmester Weidekamp? Når frisind og tolerance og respekt for ytringsfrihed skal praktiseres af borgmester Kaj Burchardt? Når værdsættelsen af indvandrerens bidrag til vor kultur skal praktiseres af borgmester Per Madsen? for nu blot at nævne en række socialdemokratiske praktikere. Det gjorde vores ordfører i 1977-debatten en hel del ud af; jeg skal henvise til indlægget fra dengang, også for så vidt angår vurderingen af socialdemokratiets indskrænkede kulturbegreb.

Fra redegørelsen i øvrigt vil jeg gerne tage et par punkter op. Ministeren nævner – og jeg synes med rette – de kiosktilbud, som er en væsentlig del af tilbuddet til børnene, og hvor ringe det i virkeligheden er. Men man kan jo godt undre sig, når ministeren har en efter min mening rigtig opfattelse på dette punkt, at et monopoliseret massemedium som Danmarks Radio så skal konkurrere